

M. Ş. D. proti Rumunsku, rozsudek ze dne 3. 12. 2024 - Právo na respektování soukromého života v kontextu zveřejnění intimních fotografií stěžovatelky jejím bývalým partnerem z důvodu pomsty

Stěžovatel: M. Ş. D.

Žalovaný stát: Rumunsko

Číslo stížnosti: 28935/21

Datum: 03.12.2024

Článek Úmluvy: čl. 14
čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: pornografie, povinnost vytvořit regulační rámec, pozitivní závazky, právo na respektování soukromého života, přiměřená délka trestního řízení, promlčení trestního stíhání/promlčení trestu, účinné vyšetřování, zastavení řízení

Český právní řád: čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod
§ 175 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 181 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 2 odst. 3, 4, 15 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád
§ 34 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 3/2025

M. Ş. D. proti Rumunsku

rozsudek ze dne 3. 12. 2024, č. 28935/21

Autorský komentář

V této věci se Soud zabýval jednak právním posouzením skutku páchaného v kyberprostoru, z něhož stěžovatelka jeho pachatele vinila, a jednak účinným vyšetřováním, neboť průtahy v trestním řízení vedly až k promlčení trestní odpovědnosti. Zajímavá je v této věci právě problematika možnosti právního posouzení, a tedy i postihu pachatele, resp. otázka, zda došlo k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, případně jakého. Soud poukazoval na možnost posoudit trestný čin jako tzv.

„počítačové padělání“, když pachatel intimní fotografie, jež mu stěžovatelka dobrovolně předala v době důvěrného osobního vztahu, šířil, a tak poskytoval dalším osobám, zřejmě z pomsty vůči ní po jejich rozchodu, a to prostřednictvím několika falešných účtů na Facebooku, u nichž použil identity některých jejích přátel. Rovněž je s jejím jménem a telefonním číslem zveřejnil na několika webových stránkách nabízejících eskortní služby, na což reagovaly neznámé osoby žádající od stěžovatelky sexuální služby. Uvedená skutková zjištění, i přesto, že nejsou dostatečně podrobná pro konkrétnější posouzení, svědčí podle Soudu o tom, že šlo o online obtěžování, které je „v současné době uznáváno jako aspekt násilí na ženách a dívkách a může mít různé formy, jako je narušení soukromého života online“. Rovněž vymezil, že „činy online násilí zahrnující zveřejnění intimních fotografií obětí s úmyslem upoutat pozornost jejich rodiny a přátel za účelem jejich ponižení a degradace ... jsou dostatečně závažné, aby vyžadovaly trestněprávní reakci ze strany vnitrostátních orgánů.“ V takových případech není občanskoprávní prostředek, který by v méně závažných situacích mohl být představován za dostatečný, schopen dosáhnout účinné nápravy. V této souvislosti se Soud opírá o své rozsudky ze dne 11. 2. 2020, Buturugă proti Rumunsku, č. 56867/15, bod 74; a ze dne 14. 9. 2021, Volodina proti Rusku (č. 2), č. 40419 (viz body 118 a 121 překladu rozhodnutí níže).

Toto rozhodnutí, v němž Soud dospěl k závěru o porušení čl. 8 Úmluvy, protože v rozhodné době neměl žalovaný stát (Rumunsko) zaveden adekvátní trestněprávní rámec, který by mohl stěžovatelce poskytnout nezbytnou ochranu před konkrétními činy, se může v určitém směru dotýkat i naší právní úpravy, která v tomto směru též nenabízí jednoznačnou možnost, zda by mohl být takovýto čin trestněprávně postižen.

Uvedené úvahy a tvrzení Soudu, zejména i poukaz na jeho dřívější judikaturu a z ní plynoucí závěry, vyvolávají důvodné otázky, zda v našem právním řádu lze najít adekvátní skutkovou podstatu, která by byla schopna postihnout trestní odpovědnost pachatele za uvedený čin, a to s ohledem na to, že oběti tohoto činu byla dospělá žena (stěžovatelce již bylo 18 let). Soud poukazyval na možnost „počítačového padělání“, za něž se v informatice považují podvodné aktivity, kdy jsou komunikace nebo data odesílána z falešného zdroje, který se tváří jako legitimní. V tomto smyslu jde o určitou formu podvodného jednání, jehož navíc pachatel zneužil tím, že k nim uvedl i identifikaci stěžovatelky, důsledkem čehož byla vystavena nepříznivě situaci, a proto by bylo možné uvažovat o poškození cizích práv podle § 181 tr. zákoníku, jež by mohlo za splnění dalších znaků tohoto trestného činu na uvedený případ dopadat. Vzhledem k tomu, že důvodem činu pachatele byla snaha o narušení klidného a spokojeného osobního života stěžovatelky, a to hrubým zneužitím z její strany mu dobrovolně svěřených fotografií obsahující intimní (důvěrné) záběry, jež šířil bez jejího souhlasu, mohlo by se toto jednání dotýkat i skutkové podstaty porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí podle § 183 tr. zákoníku, jemuž by odpovídalo to, že došlo k neoprávněnému porušení „tajemství“ fotografií uložených v počítačovém systému tím, že je pachatel zveřejnil. Problém by zřejmě činilo posouzení, zda šlo u intimních fotografií o „tajemství“, ale jinak by tato právní kvalifikace za stávající právní úpravy na danou problematiku mohla dopadat.

Uvedené skutečnosti mohou vést k úvahám *de lege ferenda* o nové skutkové podstatě, která by postihovala takovéto zásahy do soukromé sféry dospělé osoby představující „aspekt násilí na ženách a dívkách“, jenž může mít různé formy, které vedou k „narušení soukromého života online“. Pro uvedené svědčí též závěr Soudu předkládaného rozhodnutí v bodě 126, v němž zopakoval, „že jak veřejný zájem, tak zájem na ochraně zranitelných obětí před trestnými činy porušujícími jejich fyzickou nebo psychickou integritu vyžadují, aby byl k dispozici prostředek nápravy umožňující identifikaci pachatele a jeho postavení před soud“.

(JUDr. Milada Šámalová)

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelka, které bylo v létě 2016 osmnáct let, navázala s tehdy dvacetiletým V. C. A. krátký romantický vztah. V jeho průběhu zaslala V. C. A. své intimní fotografie. Po skončení vztahu, k němuž došlo zhruba v polovině října 2016, V. C. A. vytvořil několik falešných účtů na Facebooku, přičemž použil identity některých jejích přátel. Z těchto účtů pak šířil stěžovatelčiny intimní fotografie. V. C. A. je poslal stěžovatelčině bratrovi, strýci a blízkým přátelům jejího bratra. Dále je také spolu s jejím jménem a telefonním číslem zveřejnil na několika webových stránkách nabízejících eskortní služby, v důsledku čehož začaly stěžovatelku kontaktovat neznámé osoby žádající sexuální služby. Se svým jednáním V. C. A. skončil až ke konci listopadu 2016.

Již 31. 10. 2016 však stěžovatelka podala na V. C. A. na policejní stanici č. 8 v Bukurešti (dále jen „BPS 8“) trestní oznámení, v němž popsala okolnosti svého případu. Podle oficiálních záznamů byly převážně telefonické pokusy o kontaktování stěžovatelky ze strany policie v období od 25. 12. 2016 do 10. 8. 2018 z velké části neúspěšné. Začátkem května 2017, tedy více než 6 měsíců od podání trestního oznámení, zahájila BPS 8 vyšetřování pro trestné činy vyhrožování a narušení soukromého života bez určení podezřelé osoby. Stěžovatelka i V. C. A. byli koncem srpna 2018 vyslechnuti na BPS 8, přičemž V. C. A. přiznal, že výše zmíněným osobám zaslal stěžovatelčiny intimní fotografie a zároveň je spolu s jejím jménem a telefonním číslem uveřejnil na stránkách eskortních služeb.

V prosinci 2018 podala stěžovatelka ke státnímu zastupitelství stížnost na policistu I. T. A. z BPS 8, přičemž mimo jiné tvrdila, že jí opakovaně volal za účelem předvolání, dokonce jí vjel autem do cesty a vyhrožoval ukončením trestního stíhání nebo uložením pokuty, pokud neuposlechne předvolání. Zároveň ji měl odrazovat od toho, aby se nechala právně zastoupit. Tvrdila, že ji předvolal na policii ve stejnou dobu jako V. C. A, přestože jej žádala o opak, a pokoušel se ji přesvědčit, aby své trestní oznámení stáhla. Stížnost proti policistovi zůstala bez výsledku.

V prosinci 2018 se stěžovatelka nechala zastoupit právníkem a ve stejném období o jejím případě vyšel internetový článek popisující „ironický přístup“ vnitrostátních orgánů, který vyvolal veřejný protest na podporu stěžovatelky.

Brzy poté byl případ stěžovatelky z důvodu nepříslušnosti BPS 8 postoupen na kriminální vyšetřovací službu Generálního ředitelství bukureštské policie (dále jen „SIC“). V únoru 2019 stěžovatelka požádala o rozšíření vyšetřování o další trestné činy, a to počítačové padělání, obtěžování a podněcování k obtěžování a vyhrožování. V dubnu 2019 SIC rozhodl, že část trestního řízení týkající se trestného činu narušení soukromého života by měla být dále vedena proti V. C. A. osobně (nikoli již proti neznámé osobě). V listopadu státní zastupitelství rozšířilo trestní stíhání vedené proti V. C. A. o trestný čin počítačového padělání. Koncem listopadu 2019 rozhodl okresní soud z podnětu stěžovatelky o tom, že délka vyšetřování je nepřiměřeně dlouhá, a nařídil státnímu zastupitelství jej do čtyř měsíců ukončit.

V polovině ledna 2020 navrhla SIC vyšetřování uzavřít. Tento návrh státní zastupitelství přijalo. Rozhodlo, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu obtěžování. Zároveň již uplynula promlčecí lhůta s ohledem na tento trestný čin a trestný čin vyhrožování. Dále se ztotožnilo s názorem SIC, že znaky skutkové podstaty trestného činu narušení soukromého života nebyly naplněny kvůli tomu, že V. C. A. získal stěžovatelčiny fotografie zákonným způsobem. S ohledem na trestný čin počítačového padělání rozhodlo o upuštění od trestního stíhání, jelikož to podle něj mělo být prospěšné pro stěžovatelku, protože obžalování V. C. A. by mohlo vést k prodloužení řízení a stěžovatelka by byla nucena znovu prožít své negativní zkušenosti. Obžaloba V. C. A. by navíc vedla k jeho excesivní penalizaci. V. C. A. a stěžovatelka byli studenti, kteří neměli mnoho životních zkušeností. Navíc stěžovatelka měla zasíláním svých fotografií V. C. A. sama podstatným způsobem přispět k tomu, že byl jejich vztah „zaměřený na zvýšenou sexualitu“. Podle státního zastupitelství navíc měl být motiv V. C. A. dětinský – pomsta vyvolaná žárlivostí. Stěžovatelce dále vytklo, že nereagovala na prvotní výzvy vyšetřujících orgánů, kdežto V. C. A. s orgány spolupracoval. Státní

zastupitelství považovalo veřejnou omluvu V. C. A. a vykonání obecně prospěšných prací za dostačující.

Stěžovatelka se proti rozhodnutí státního zastupitelství bránila před nadřízeným státním zástupcem i soudem. Okresní soud jí vyhověl až na základě podaného mimořádného opravného prostředku a vrátil věc státnímu zastupitelství k pokračování ve vyšetřování. Naznal, že bylo porušeno stěžovatelčino právo na rovnost zbraní a že existuje důvodné podezření, že se V. C. A. trestné činnosti dopustil. Nesouhlasil se závěrem státního zastupitelství, že není ve veřejném zájmu pokračovat ve vyšetřování proti V. C. A. Jeho jednání bylo naopak podle okresního soudu vysoce nebezpečné, výrok státního zastupitelství ohledně toho, že sama stěžovatelka přispěla k proměně vztahu na „zaměřený na zvýšenou sexualitu“ označil za nesrozumitelný. Za pochopitelné však označil vyhýbavé chování stěžovatelky, která byla v té době neustále obtěžována velkým množstvím hovorů a zpráv od neznámých osob, které vyhledávaly sexuální služby.

V lednu 2022 však státní zastupitelství opět uzavřelo trestní stíhání s ohledem na trestný čin počítačového padělání, jelikož měl být mimořádný opravný prostředek stěžovatelky odmítnut pro nepřípustnost. V. C. A. navíc splnil povinnosti, které mu byly uloženy. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno i nadřízeným státním zástupcem. Okresní soud sice ve svém následném rozhodnutí konstatoval, že státní zastupitelství v rozporu se zákonem nejednalo v souladu s jeho dřívějšími pokyny, avšak vyšetřování trestného činu počítačového padělání muselo být uzavřeno vzhledem k uplynutí promlčecí lhůty v listopadu 2021.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. ÚVODNÍ POZNÁMKY

97. Soud úvodem poznamenává, že některé výroky stěžovatelky v její prvotní stížnosti k Soudu lze vyložit tak, že by návrh státního zastupitelství týkající se trestného činu počítačového padělání nemusel spadat do rozsahu této stížnosti. S ohledem na (i) tvrzení stěžovatelky předložené vnitrostátním orgánům a jejich závěry ... (ii) povahu a rozsah námitek vznesených před Soudem (viz body 100 a 160 níže) a (iii) spletitou provázanost mezi dotčeným trestným činem a těmito námitkami má za to, že by měl posoudit kontext a situaci, které jsou předmětem stížnosti, jako celek.

98. Vláda nevznesla žádné výslovné připomínky ani námitky týkající se sporných tvrzení stěžovatelky (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 20. 3. 2018, Radomilja a ostatní proti Chorvatsku, č. 37685/10 a 22768/12, body 98 a 126). Obě strany se naopak ve velké míře opíraly o závěry státního zastupitelství a opatření navržená v souvislosti s dotčeným trestným činem a diskutovaly o nich ...

II. TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 6 A 8 ÚMLUVY

99. S odkazem na čl. 8 Úmluvy stěžovatelka namítala, že vnitrostátní orgány účinně neochránily její právo na respektování soukromého života a právo na intimitu v souvislosti s jednáním V. C. A., které spočívalo ve (i) zveřejnění jejích intimních fotografií na webových stránkách eskortních služeb spolu s jejím jménem, telefonním číslem a adresou bydliště a (ii) šíření těchto fotografií jak její rodině a přátelům, tak veřejně prostřednictvím sociální sítě Facebook tím, že se ze zlé vůle vydával za některé z přátel stěžovatelky nebo za samotnou stěžovatelku ..., a to i přesto, že podle příslušné vnitrostátní právní úpravy platné v dané době a podle Úmluvy byly povinny tak učinit. Vnitrostátní orgány (i) nesprávně vyložily a uplatnily vnitrostátní právní úpravu, jejímž cílem bylo chránit práva a svobody zaručené čl. 8 Úmluvy, konkrétně čl. 226 trestního zákoníku, (ii) úmyslně a ze zlé vůle provedly neúčinné vyšetřování a (iii) nerespektovaly relevantní vnitrostátní doktrínu a praxi.

Podle čl. 6 Úmluvy stěžovatelka namítala, že vnitrostátní orgány porušily její právo na přístup k

soudu, právo na nestranný soud a právo na řízení v přiměřené lhůtě. Stěžovatelka nemohla podat soukromoprávní žalobu proti V. C. A., protože orgány částečně uzavřely trestní vyšetřování bez vznesení obžaloby a v době, kdy již uplynula promlčecí lhůta pro samostatnou žalobu z práva občanskoprávních deliktů. Kromě toho nebyl soudce C. B. v přípravném řízení nestranný, protože dne 30. 7. 2020 již vyjádřil svůj názor na rozhodnutí státního zastupitelství ze dne 10. 6. 2020 o ukončení trestního stíhání v příslušné části. A konečně trestní řízení proti V. C. A. bylo neúměrně dlouhé z důvodů, které nemohly být přičítány stěžovateli.

100. Soud bere na vědomí, že výše uvedené námitky se týkají tvrzeného porušení pozitivního závazku vnitrostátních orgánů účinně chránit stěžovatelku před protiprávním veřejným šířením jejích intimních fotografií ze strany V. C. A., včetně provedení účinného vyšetřování okolností jejího případu. Jelikož Soudu přísluší provádět právní kvalifikaci skutkových okolností případu (viz rozsudek Radomilja a ostatní, cit. výše, body 114 a 126), má za to, že je třeba je posoudit pouze podle čl. 8 Úmluvy, který zní:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

(...)

B. Věcné posouzení

(...)

2. Posouzení Soudu

(a) Obecné zásady

115. Soud opakuje, že pojem „soukromý život“ ve smyslu čl. 8 je široký pojem, který nelze vyčerpávajícím způsobem definovat a jenž zahrnuje také fyzickou a psychickou integritu osoby (viz rozsudek velkého senátu ze dne 25. 6. 2019, Nicolae Virgiliu Tănase proti Rumunsku, č. 41720/13, bod 126, s dalšími odkazy). Dále zahrnuje aspekty týkající se osobní identity, jako je jméno, podoba nebo vyobrazení osoby, a právo kontrolovat použití tohoto vyobrazení (viz rozsudek velkého senátu ze dne 17. 10. 2019, López Ribalda a ostatní proti Španělsku, č. 1874/13 a 8567/13, body 87–89). Tělo člověka navíc představuje intimní aspekt soukromého života (viz rozsudek ze dne 22. 7. 2003, Y. F. proti Turecku, č. 24209/94, bod 33; a rozsudek Nicolae Virgiliu Tănase, cit. výše, bod 126).

116. Cílem čl. 8 je v podstatě ochrana jednotlivce před svévolným zásahem orgánů veřejné moci. Toto ustanovení však stát nezavazuje pouze k zdržení se takového zásahu; kromě tohoto primárně negativního závazku existují i pozitivní závazky, které jsou neodmyslitelnou součástí účinného respektování soukromého života. Tyto závazky mohou zahrnovat přijetí opatření určených k zajištění respektování soukromého života i ve sféře vztahů mezi jednotlivci (viz mimo jiné rozsudek velkého senátu ze dne 12. 11. 2013, Söderman proti Švédsku, č. 5786/08, bod 78; a rozsudek Nicolae Virgiliu Tănase, cit. výše, bod 125).

117. Volba prostředků k zajištění souladu s čl. 8 Úmluvy v oblasti vztahů mezi jednotlivci je v zásadě záležitostí, která spadá do prostoru pro uvážení smluvních států – bez ohledu na to, zda se jedná o pozitivní nebo negativní závazky státu. Existují různé způsoby, jak zajistit respektování soukromého života, a povaha závazku státu bude záviset na konkrétním aspektu soukromého života, o který se

jedná. Pokud je v sázce zvláště důležitý aspekt existence nebo identity jednotlivce nebo pokud se dotčené činnosti týkají nejintimnějšího aspektu soukromého života, je prostor státu pro uvážení odpovídajícím způsobem zúžen (viz rozsudek Söderman, cit. výše, bod 79, s dalšími odkazy).

118. V oblasti násilí páchaného jednotlivci mezi sebou Soud klasifikoval činy online násilí, online obtěžování a vydávání se za jinou osobu ze zlé vůle jako formy násilí na ženách a dětech, které mohou vzhledem k jejich zranitelnosti narušit jejich fyzickou a psychickou integritu [viz rozsudek ze dne 2. 12. 2008, K. U. proti Finsku, č. 2872/02, bod 41; a rozsudek ze dne 14. 9. 2021, Volodina proti Rusku (č. 2), č. 40419/19, bod 48]. Soud poukázal na to, že „online obtěžování je v současné době uznáváno jako aspekt násilí na ženách a dívkách a může mít různé formy, jako je narušení soukromého života online ... a pořizování, sdílení a nakládání s informacemi a vyobrazeními, včetně těch intimních“ [viz rozsudek ze dne 11. 2. 2020, Buturugă proti Rumunsku, č. 56867/15, bod 74; a rozsudek Volodina (č. 2), cit. výše, bod 48].

119. Dále shledal, že online násilí, nebo „kybernásilí“, úzce souvisí s offline násilím, neboli násilím „ve skutečném životě“, a je třeba jej považovat za další aspekt komplexního jevu domácího násilí (tamtéž, bod 49). Rovněž poukázal na to, že jak mezinárodní nástroje, tak i ustálená judikatura Soudu zdůrazňují zvláštní zranitelnost obětí domácího násilí a nutnost aktivního zapojení státu do jejich ochrany. Spolu s dětmi a dalšími zranitelnými jednotlivci mají zvláštní nárok na účinnou ochranu (tamtéž, bod 47, s dalšími odkazy).

120. Soud opakuje, že státy mají pozitivní závazek zavést a účinně uplatňovat systém, který trestá všechny formy domácího násilí, ať už offline nebo online, a poskytovat dostatečné záruky a přiměřená opatření na ochranu obětí domácího násilí v podobě účinného odstrašování závažného porušování jejich fyzické a psychické integrity [viz rozsudek ze dne 9. 6. 2009, Opuz proti Turecku, č. 33401/02, bod 145; a Volodina (č. 2), cit. výše, body 49 a 58]. Tento pozitivní závazek zahrnuje zejména (v některých případech podle čl. 2 nebo 3 a v jiných případech podle čl. 8 samostatně nebo ve spojení s čl. 3 Úmluvy): a) povinnost zavést a v praxi uplatňovat přiměřený právní rámec poskytující ochranu před násilím ze strany soukromých osob; b) povinnost přijmout přiměřená opatření k odvrácení skutečného a bezprostředního rizika opakujícího se násilí, o kterém orgány věděly nebo měly vědět; a c) povinnost provést účinné vyšetřování násilných činů [viz rozsudek velkého senátu ze dne 15. 6. 2021, Kurt proti Rakousku, č. 62903/15, bod 164; a rozsudek Volodina (č. 2), cit. výše, bod 49].

121. Soud rozhodl, že činy online násilí zahrnující zveřejnění intimních fotografií obětí s úmyslem upoutat pozornost jejich rodiny a přátel za účelem jejich ponižení a degradace, sledování pohybu obětí pomocí zařízení GPS a zasilání výhružek smrti prostřednictvím sociálních médií, které u nich vyvolávají úzkost, tíseň a pocit nejistoty, jsou dostatečně závažné, aby vyžadovaly trestněprávní reakci ze strany vnitrostátních orgánů. V takových případech není občanskoprávní prostředek nápravy, který by v méně závažných situacích mohl představovat vhodný prostředek nápravy, schopen dosáhnout výše uvedených cílů [viz body 119–121 výše a rozsudek Volodina (č. 2), cit. výše, bod 57, s dalšími odkazy].

(b) Uplatnění výše uvedených zásad v projednávané věci

122. Soud poukazuje na to, že strany nezpochybnily použitelnost čl. 8 na projednávanou věc a nevidí důvod k opačnému závěru. Stěžovatelka byla obětí činů spáchaných jejím bývalým intimním partnerem V. C. A. popsanych v bodě 99 výše. Soud je přesvědčen, že předmětné činy lze považovat za online obtěžování ve smyslu jeho judikatury (viz bod 118 výše).

123. Vnitrostátní orgány shledaly, byť v souvislosti s trestným činem počítačového padělání, že předmětné jednání bylo motivováno touhou V. C. A. pomstít se stěžovatelce a veřejně i v kruhu jejích

přátel, rodiny a známých ji pomluvit, znevážit a ponížit, protože se od ní cítil zrazen ... Tyto činy vystavily stěžovatelku obtěžování od neznámých osob za účelem poptávání sexuálních služeb a spolu s důsledky, které tyto činy vyvolaly, mohly stěžovatelce způsobit psychické trauma a újmu a emoční nestabilitu, jakož i vyvolat u ní pocity úzkosti a strachu ... Posudky předložené Soudu potvrzují, že jednání V. C. A. a jeho důsledky vážně ovlivnily psychickou a fyzickou pohodu stěžovatelky a že měly dlouhodobý dopad na její psychické zdraví, což nakonec ovlivnilo schopnost stěžovatelky žít s ostatními lidmi a navazovat a udržovat vztahy a těšit se z nich ...

124. Soud rovněž konstatuje, že jak vnitrostátní vyšetřovací orgány, tak soudy považovaly dotčené činy, nebo alespoň jejich část, za zavrženíhodné ... a vyžadující určitou formu reakce nebo odškodnění z trestněprávního hlediska ... Okresní soud je označil za „vysoce nebezpečné“ a shledal, že porušily řadu společenských norem zaměřených na ochranu práva osoby na respektování soukromého života, včetně jejího vyobrazení a identity ... Ačkoli nebyla v předmětné době použitelná, důvodová zpráva k zákonu č. 171/2023, kterým byl novelizován a doplněn čl. 226 trestního zákoníku, rovněž dospěla k závěru, že kriminalizace takových činů byla nezbytná, aby jim byla přiznána odpovídající míra společenského stigma, a že občanskoprávní prostředky nápravy by za těchto okolností nebyly dostatečné k odrazení pachatelů od páchání takových činů ...

125. S ohledem na výše uvedené a na judikaturu Soudu v této otázce (viz body 115–121 výše) je Soud přesvědčen, že jednání V. C. A., které mělo značný dopad na stěžovatelku, bylo dostatečně závažné, aby vyžadovalo trestněprávní reakci ze strany vnitrostátních orgánů. Tato povinnost vyplývá také z mezinárodních dokumentů, z nichž některé jsou pro žalovaný stát závazné ... Soud rovněž opakuje, že jak veřejný zájem, tak zájem na ochraně zranitelných obětí před trestnými činy porušujícími jejich fyzickou nebo psychickou integritu vyžadují, aby byl k dispozici prostředek nápravy umožňující identifikaci pachatele a jeho postavení před soud (viz rozsudek K. U. proti Finsku, cit. výše, bod 47; a rozsudek ze dne 9. 7. 2019, Volodina proti Rusku, č. 41261/17, bod 100). Skutečnost, že stěžovatelka mohla podle argumentace okresního soudu ... rovněž zahájit civilní řízení proti V. C. A., nelze považovat za adekvátní náhradu výše uvedeného požadavku.

126. Stěžovatelka uvedla, že vnitrostátní právní systém účinně nezakazoval ani nekriminalizoval všechny formy online obtěžování, zejména šíření (nebo hrozbu šíření) intimních snímků osoby bez jejího souhlasu, které byly údajným pachatelem získány zákonným způsobem. Kromě toho tvrdila, že vnitrostátní orgány jí neposkytly účinnou ochranu před online obtěžováním a že vyšetřování jejího případu nebylo účinné ...

127. Soud proto přezkoumá, zda žalovaný stát zavedl přiměřený trestněprávní rámec poskytující ochranu před konkrétními činy jejího bývalého partnera a zda byl způsob, jakým vnitrostátní orgány vedly vyšetřování stěžovatelčiných tvrzení, účinný.

(i) Právní rámec

128. Soud poznamenává, že vnitrostátní vyšetřovací a soudní orgány byly názoru, že v případě stěžovatelky nebyly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu narušení soukromého života, a že proto nelze použít čl. 226 odst. 2 trestního zákoníku, protože stěžovatelka zaslala své intimní fotografie V. C. A. dobrovolně ...

129. Ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2021 však Kasační soud konstatoval, že v době předmětných událostí panovaly ve vnitrostátní doktríně i praxi různé názory na správný výklad čl. 226 odst. 2 trestního zákoníku a že nebylo jasné, zda byly splněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu stanoveného tímto ustanovením, pokud pachatel získal intimní snímky zákonným způsobem, ale šířil je nezákonně, tedy bez souhlasu oběti.

130. Stěžovatelka podle všeho uznala, že čl. 226 trestního zákoníku jí mohl alespoň teoreticky poskytnout určitou ochranu ... Zároveň vláda tvrdila, že čl. 226 odst. 2 trestního zákoníku, jak vyložil v rozsudku ze dne 24. 6. 2021 Kasační soud ... poskytoval účinnou ochranu před násilím páchaným na ženách online – zejména zakazoval a kriminalizoval šíření intimních snímků bez souhlasu dotyčné osoby, které pachatel získal zákonným způsobem, a vyhrožování takovým šířením. Výše uvedený rozsudek Kasačního soudu objasnil, že čl. 226 odst. 2 trestního zákoníku je použitelný na okolnosti podobné případu stěžovatelky ...

131. Je pravda, že rozsudek Kasačního soudu ze dne 24. 6. 2021 závazně potvrdil stanovisko vlády. Měl však pouze účinek *ex nunc* a byl vydán více než šest měsíců po skončení řízení ve věci stěžovatelky pravomocným rozsudkem soudu ...

132. Soud bere na vědomí argument vlády, že změny čl. 226 trestního zákoníku provedené zákonem č. 171/2023 poskytly obětem „revenge pornografie“ [pornografie z pomsty – pozn. překladatele], jako je stěžovatelka, adekvátní ochranu ... I kdyby však tento argument mohl být přijat ... – navzdory tvrzením stěžovatelky ... – Soud poukazuje na to, že dotčené změny nabyly účinnosti teprve v červnu 2023 (tedy poměrně dlouho poté, co všechna trestní řízení ve věci stěžovatelky skončila pravomocnými rozsudky), a proto nemohly mít na její případ žádný vliv.

133. Vzhledem k okolnostem případu Soud dospěl k závěru, že ustanovení čl. 226 trestního zákoníku ve znění platném v době předmětných událostí neposkytovala stěžovatelce v praxi dostatečnou ochranu před konkrétními činy jejího bývalého partnera.

134. Soud rovněž poznamenává, že vláda nezmínila žádná jiná trestněprávní ustanovení, která by byla schopna adekvátně chránit stěžovatelku před jednáním V. C. A. I přesto posoudí, zda jiná ustanovení než čl. 226 trestního zákoníku, na která bylo odkazováno v průběhu vnitrostátního řízení ... byla schopna poskytnout stěžovatelce účinnou ochranu.

135. Pokud jde o trestné činy vyhrožování a obtěžování nebo podněcování k obtěžování, vnitrostátní orgány rovněž zastávaly názor, že jednání V. C. A. nenaplněvalo znaky skutkové podstaty těchto trestných činů ...

136. Pokud jde o trestný čin počítačového padělání, Soud poukazuje na to, že jednání, které představovalo skutkovou podstatu tohoto trestného činu, se lišilo od skutkové podstaty trestného činu podle čl. 226 trestního zákoníku ... I za předpokladu, že trestný čin uvedený v čl. 325 trestního zákoníku mohl být použit k tomu, aby byl V. C. A. shledán odpovědným za některé činy, které mu stěžovatelka kladla za vinu ... nemohl stěžovatelce poskytnout požadovaný druh ochrany, a to jak z hlediska formy, tak rozsahu, proti všem činům, které měl V. C. A. údajně spáchat.

137. S ohledem na výše uvedené Soud dospěl k závěru, že v rozhodné době neměl žalovaný stát zaveden adekvátní trestněprávní rámec, který by mohl stěžovatelce poskytnout nezbytnou ochranu před konkrétními činy V. C. A.

(ii) Vyšetřování

138. Pokud jde o způsob, jakým vnitrostátní orgány provedly vyšetřování tvrzení stěžovatelky, Soud opakuje, že aby bylo vyšetřování účinné, musí být rychlé a důkladné. Vnitrostátní orgány musí přijmout veškeré přiměřené kroky k zajištění důkazů týkajících se daného incidentu, včetně forenzních důkazů [viz rozsudek Volodina (č. 2), cit. výše, bod 62]. Nesplnění povinnosti vést řízení týkající se činů online násilí s náležitou péčí může vést k odpovědnosti orgánů za to, že nezajistily, aby pachatelé těchto činů byli postaveni před soud [viz rozsudek Volodina (č. 2), cit. výše, bod 67].

139. Soud v této souvislosti poznamenává, že vnitrostátní orgány zahájily vyšetřování tvrzení

stěžovatelky dne 4. 5. 2017, tedy více než šest měsíců poté, co stěžovatelka podala dne 31. 10. 2016 trestní oznámení ... Vyšetřování bylo zahájeno bez označení osoby podezřelé, a to i přesto, že stěžovatelka předložila usvědčující důkazy týkající se V. C. A. ... Vnitrostátní orgány vyslechly V. C. A. poprvé ohledně obvinění vznesených proti němu stěžovatelkou v srpnu 2018, tedy více než rok a osm měsíců poté, co stěžovatelka podala trestní oznámení ...

140. Zdá se, že během této doby se vnitrostátní orgány pokusily získat další výpovědi ohledně okolností případu pouze od stěžovatelky ... Nepřijaly žádná opatření zaměřená na bezodkladné shromáždění a zajištění jakýchkoli dalších důkazů týkajících se případu, ačkoli některé z těchto důkazů, které byly dostupné online nebo v počítačích osob, jejichž totožnost bylo možné snadno zjistit, mohly být ztraceny, což (jak uznalo státní zastupitelství) by ovlivnilo účinnost a rychlost vyšetřování ... Rovněž zjevně nepřijaly žádná opatření, která by byla schopna stěžovatelku ochránit před jakýmkoli dalším možným špatným zacházením ze strany V. C. A. nebo která by jej zmírnila, a to navzdory skutečnosti, že stěžovatelka ve svém prvotním trestním oznámení výslovně uvedla, že ji V. C. A. kontaktoval a informoval ji, že nemá v úmyslu své chování ukončit ... Skutečnost, že V. C. A. nakonec svou hrozbu splnil a ve svém chování pokračoval – i poté, co stěžovatelka proti němu podala své prvotní trestní oznámení ... – pouze potvrdila a zdůraznila nutnost přijetí takových opatření.

141. Vláda poukázala na vyhýbavý přístup stěžovatelky k výzvám vyšetřovatelů, aby během řízení ve věci podala výpověď, jako možné vysvětlení postupu vnitrostátních orgánů ... Soud však není přesvědčen, že postup vnitrostátních orgánů v počáteční fázi vyšetřování lze vysvětlit údajným vyhýbavým chováním stěžovatelky nebo že by ona byla odpovědná za jejich nečinnost, a to z následujících důvodů.

142. Okresní soud shledal, že jednání stěžovatelky lze vysvětlit faktory, které nemohla ovlivnit, jako jsou úzkost, možná emoční nestabilita a neustálé obtěžování velkým počtem telefonátů a zpráv od neznámých osob vyhledávajících sexuální služby, a že jí proto nelze toto jednání klást za vinu ... Kromě toho sama stěžovatelka poukázala na údajné výroky a opatření vyšetřovatele odpovědného za její případ, které podle jejího názoru měly za cíl vyvolat v ní pochybnosti o sobě samé nebo ji přimět k tomu, aby stáhla trestní oznámení, které podala proti V. C. A. ... Tvzení stěžovatelky byla zopakována ve zveřejněném článku týkajícím se jejího případu ... Výše uvedená tvrzení týkající se jednání a výroků dotyčného vyšetřovatele odrážejí vzorec, který se zdá být opakující se v případech násilí mezi intimními partnery a který vyvolává obavy o účinnost mechanismu ochrany poskytovaného obětem takových činů ... Prostředky uplatněné před vnitrostátními orgány (jak stěžovatelkou, tak členem Parlamentu) ohledně údajných výroků a opatření vyšetřovatele však nepřinesly žádné hmatatelné výsledky. V této souvislosti Soud poukazuje na to, že vláda jej neinformovala o výsledcích údajného disciplinárního řízení vedeného proti I. T. A. ani o podrobnostech, které vedly vnitrostátní orgány k zamítnutí stížnosti stěžovatelky v tomto ohledu ...

143. Soud rovněž poukazuje na to, že i poté, co vyšetřovatelé vyslechli stěžovatelku a V. C. A. dne 22. 8. 2018, vnitrostátní orgány zůstaly v přístupu k vyšetřování případu pasivní, a to i přesto, že stěžovatelka jasně vyjádřila úmysl se svým případem dále zabývat a V. C. A. se přiznal ke spáchání většiny činů, z nichž byl obviněn ...

144. Následně byl případ postoupen z BPS 8 na SIC ve zjevné snaze oživit vyšetřování ... Soud si však nemůže nevšimnout, že k tomuto postoupení došlo teprve poté, co byl případ stěžovatelky a údajné pochybení orgánů při vyšetřování jejího případu zveřejněn v tisku a vyvolal veřejný protest ... Kromě toho byl tento krok vyvolán úvahami, které vedly k vážným pochybnostem o účinnosti a důkladnosti dosavadního vyšetřování jejího případu, vzhledem k tomu, že nejméně od 4. 5. 2017 vnitrostátní orgány jasně věděly nebo měly vědět, že BPS 8 není orgánem příslušným k vyšetřování tvrzení stěžovatelky týkajících se V. C. A. ...

145. Soud poukazuje na to, že vnitrostátní orgány zahájily trestní stíhání proti osobě V. C. A. pro trestný čin narušení soukromého života teprve dne 8. 4. 2019, tedy více než dva roky a pět měsíců poté, co stěžovatelka podala trestní oznámení, a více než sedm měsíců poté, co V. C. A. přiznal, že se dopustil činů, z nichž byl obviňován ... Kromě toho se vnitrostátní orgány rozhodly rozšířit trestní vyšetřování o trestný čin počítačového padělání teprve poté, co je o to stěžovatelka opakovaně požádala, a téměř sedm měsíců poté, co V. C. A. přiznal, že k šíření fotografií stěžovatelky použil několik falešných účtů na Facebooku ... Soud poznamenává, že v případě trestného činu počítačového padělání mohly vnitrostátní orgány zahájit vyšetřování z vlastního podnětu – nemusely čekat, až stěžovatelka podá k tomuto podnět ... Je třeba poznamenat, že dne 27. 11. 2019 okresní soud uznal, že dosavadní vyšetřování případu stěžovatelky bylo z důvodů, které jí nelze přičítat, nadměrně dlouhé. Rovněž nařídil státnímu zastupitelství, aby jeho dokončení urychlilo ...

146. I za předpokladu, že státní zastupitelství vyhovělo výše uvedenému příkazu k urychlení vyšetřování, Soud poukazuje na to, že trestní stíhání trestného činu narušení soukromého života uzavřelo z důvodů, které byly kontroverzní vzhledem k nejednotné vnitrostátní praxi při výkladu čl. 226 trestního zákoníku v té době ... Kromě toho upustilo od vyšetřování trestného činu počítačového padělání z důvodů, které byly zpochybněny okresním soudem, který je považoval za částečně „nesrozumitelné“. Soud zdůraznil, že předmětné důvody nepředstavovaly objektivní odůvodnění, na nichž by státní zastupitelství mohlo založit své posouzení, zda má být od trestního stíhání upuštěno ... Konečně bylo zastaveno vyšetřování trestných činů obtěžování a vyhrožování, protože trestní stíhání těchto trestných činů bylo promlčeno.

147. V celkovém kontextu způsobu, jakým vnitrostátní orgány vedly vyšetřování ve věci stěžovatelky, vyvolávají výše uvedené závěry okresního soudu vážné obavy a poukazují na i) nedostatek nestrannosti ze strany státního zastupitelství při projednávání věci stěžovatelky ... ii) nepřijatelné pohrdání ze strany státního zastupitelství, které mělo ponižující a „reviktimizující“ účinek na oběti, které byly zapojeny do vztahů, které státní zastupitelství považovalo za „zaměřené na zvýšenou sexualitu“ na základě fotografií obětí v údajně „neslušných pózách“, které tyto oběti zaslaly svým intimním partnerům ... a iii) zjevnou absenci (nebo nedostatečnou kvalitu) školení zaměřeného na potřeby obětí takových činů a prevenci „reviktimizace“, které je žalovaný stát povinen poskytovat těm svým odborným pracovníkům, kteří se zabývají oběťmi násilí mezi muži a ženami, v souladu se svými mezinárodními závazky ...

148. Soud proto sdílí názor okresního soudu, že výše uvedené argumenty a úvahy předložené státním zastupitelstvím ... nebyly pro účely posouzení ukončení trestního stíhání ve vztahu k V. C. A. relevantní ani užitečné (otázka, kterou bylo možné posoudit na základě objektivních skutečností a výsledků řízení zahájeného stěžovatelkou proti V. C. A.), a ani rozhodující pro rozhodnutí ve věci (viz *mutatis mutandis* rozsudek ze dne 27. 5. 2021, J. L. proti Itálii, č. 5671/16, bod 137, s dalšími odkazy).

149. Soud opakuje, že schopnost vyšetřování založit své závěry na důkladné, objektivní a nestranné analýze všech relevantních prvků případu je jedním ze vzájemně souvisejících parametrů, které – ve svém souhrnu – umožňují Soudu posoudit míru účinnosti vyšetřování, a tedy i dodržování procesních povinností, které orgánům ukládá mimo jiné čl. 8 Úmluvy (viz rozsudek velkého senátu ze dne 25. 6. 2020, S. M. proti Chorvatsku, č. 60561/14, body 312–320, v souvislosti s čl. 4 Úmluvy; rozsudek ze dne 9. 2. 2021, N. Ç. proti Turecku, č. 40591/11, bod 97, v souvislosti s čl. 2 a 3 Úmluvy; a J. L. proti Itálii, cit. výše, bod 124).

150. Okresní soud potvrdil rozhodnutí státního zastupitelství ohledně trestného činu narušení soukromého života, aniž by se výslovně vyjádřil k argumentům stěžovatelky, že bylo protiprávní, a zejména k tomu, že vnitrostátní praxe týkající se výkladu čl. 226 trestního zákoníku v tomto ohledu byla nejednotná ... Zároveň zrušil rozhodnutí státního zastupitelství ve vztahu k trestnému činu

počítačového padělání a nařídil mu, aby ve vyšetřování tohoto trestného činu pokračovalo. Státní zastupitelství však odmítlo postupovat podle pokynů soudu z důvodů, které vnitrostátní soudy nejenže v podstatě shledaly protiprávními ... ale které Soud rovněž považuje za překvapivé, vzhledem k tomu, že v lednu 2022 mohlo být vyšetřování uzavřeno pouze z důvodu, že promlčecí lhůta pro daný trestný čin uplynula v listopadu 2021 ... Soud shledává rozhodnutí státního zastupitelství zvláště znepokojivým, jelikož signalizuje zjevnou neochotu řídit se pokyny soudu, a to i přesto, že – jak zdůraznil okresní soud – bylo k tomu ze zákona povinno.

151. Soud rovněž poukazuje na to, že i když se okresní soud zřejmě ztotožnil s názorem stěžovatelky, že vyšetřování mělo být zahájeno znovu ... nemohl tak již učinit, protože promlčecí lhůta pro trestný čin počítačového padělání, podobně jako v případě vyšetřování trestných činů obtěžování a vyhrožování ... již uplynula.

152. Není pochyb o tom, že vnitrostátní orgány si byly nebo měly být od samého počátku řízení plně vědomy konkrétního data, ke kterému mohla uplynout promlčecí lhůta pro každý z vyšetřovaných trestných činů, vzhledem k tomu, že neexistovalo žádné zjevné možné nedorozumění ohledně dotčených dat z důvodů souvisejících například se změnami příslušné vnitrostátní právní úpravy ... nebo judikatury. Přesto nesplnily svou inherentní povinnost provést vyšetřování, které by bylo ukončeno před uplynutím příslušných promlčecích lhůt.

153. Vláda neuvedla žádné přesvědčivé důkazy o tom, že by se stěžovatelka jakýmkoli způsobem zasloužila o uplynutí promlčecí lhůty, vzhledem k tomu, že vyšetřovatelům předložila všechny relevantní informace a důkazy o činech V. C. A. dostatečně brzy v řízení, aby měli dostatek času na vyšetření a právní kvalifikaci jeho činů a jeho postavení před soud.

154. Soud se domnívá, že výše uvedené selhání vnitrostátních orgánů (viz bod 152 *in fine*) a jeho důsledky vyvolávají další pochybnosti o jejich schopnosti a ochotě provést v případě stěžovatelky rychlé a důkladné vyšetřování, které bylo nezbytné pro zachování důvěry veřejnosti v dodržování zásad právního státu z jejich strany a pro zabránění jakémukoli dojmu tolerování nebo existence tajné dohody o protiprávním jednání.

155. Soud bere na vědomí argument vlády, že vnitrostátní orgány splnily svou povinnost provést účinné vyšetřování, jelikož uložily V. C. A. přiměřené sankce, které byly z trestněprávního hlediska schopny poskytnout stěžovateli spravedlivou náhradu za utrpěnou újmu ... Soud však poznamenává, že okresní soud shledal, že důvody, které státní zastupitelství uvedlo pro své rozhodnutí uložit dotčené sankce, (i) nezohledňovaly veřejné zájmy, které byly v sázce, a (ii) ignorovaly vysoce nebezpečnou povahu jednání V. C. A. a vážnou psychickou újmu, kterou stěžovatelka utrpěla ...

156. Soud proto nemůže přijmout výše uvedený argument vlády. Podle něj jsou důvody uvedené okresním soudem spolu s výsledkem vyšetřování případu stěžovatelky dostatečné k tomu, aby vyvolaly pochybnosti o schopnosti právního aparátu vnitrostátních orgánů vyvolat dostatečně odrazující účinky, které by chránily oběti, jako je stěžovatelka, před takovými činy, které pachatelům umožňují uniknout odpovědnosti [viz rozsudek Volodina (č. 2), cit. výše, bod 67].

157. Výše uvedené důvody, včetně zjištění uvedených v bodech 147–154 výše, jsou pro Soud dostatečné ke konstatování závěru, že vnitrostátní orgány neprovedly účinné vyšetřování tvrzení stěžovatelky týkajících se konkrétních činů jejího bývalého intimního partnera.

(iii) Závěr

158. Soud shrnul, že shledává nedostatečný trestněprávní rámec zavedený vnitrostátními orgány

(který neposkytoval ochranu před konkrétními činy online násilí, jehož byla stěžovatelka obětí) a způsob, jakým se vnitrostátní orgány vypořádaly s případem stěžovatelky (charakterizovaný zejména neochotou provést rychlé a důkladné vyšetřování, které by mělo odrazující účinek), za nesplnění jejich pozitivních závazků plynoucích z čl. 8 Úmluvy.

159. Došlo tedy k porušení čl. 8 Úmluvy.

III. TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 14 VE SPOJENÍ S ČL. 8 ÚMLUVY

160. Stěžovatelka napadla odůvodnění rozhodnutí státního zastupitelství ze dne 10. 6. 2020 o upuštění od trestního stíhání V. C. A. za trestný čin počítačového padělání ... S ohledem na svou pravomoc posoudit právní kvalifikaci skutkových okolností případu (viz bod 100 výše) Soud shledal, že výše uvedené námitky obsahují tvrzení o nerovném zacházení na základě pohlaví, a proto je třeba je posoudit podle čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 8. Článek 14 Úmluvy zní:

„Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.“

(...)

C. Posouzení Soudu

164. Soud poukazuje na to, že tvrzení uvedená v této části jsou úzce spojena s námitkami stěžovatelky podle čl. 8 Úmluvy (viz body 99–100 výše). S ohledem na své závěry týkající se čl. 8 (viz body 138–156 výše) se Soud domnívá, že není nutné samostatně přezkoumávat přípustnost a provést věcné posouzení těchto tvrzení z hlediska čl. 14 ve spojení s čl. 8 (viz mimo jiné J. L. proti Itálii, cit. výše, bod 147).

(...)

VÝROK

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ:

1. *Prohlašuje* stížnost podle čl. 8 Úmluvy za přijatelnou;
2. *Rozhoduje*, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy;
3. *Rozhoduje*, že není třeba samostatně přezkoumávat přípustnost a provést věcné posouzení stížnosti podle čl. 14 ve spojení s čl. 8 Úmluvy;

(...)

(Zpracovala Mgr. Jana Zápotocká)